
Matei 9:22

Iar Isus, întorcându-se și văzând-o, a zis: „Îndrăznește, fiică; credința ta te-a tămăduit”. Și a fost tămăduită femeia din ceasul acela.

ὁ δὲ Ἰησοῦς στραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν εἶπεν, Θάρσει, θύγατερ· ἡ πίστις σου σέσωκέν σε. καὶ ἐσώθη ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

Ne sunt foarte familiare scenele din cățile Evangheliilor în care oamenii vin la Isus ca să-i ceară diferite lucruri: să vindece o boală, să învieze un mort, să curețe pe cineva de lepră, să potolească furia valurilor mării sau foamea mulțimii. Iată însă și o scenă oarecum neobișnuită: o femeie care suferea de multă vreme de o scurgere de sânge se apropie de Isus și, fără să-i ceară ceva prin cuvinte, se atinge de poala hainei lui, nădăjduind că astfel se va vindeca de boala de care suferea (versetele 20-21). Și așa i se și întâmplă, căci Isus însuși o spune (versetul 22).

Întâmplarea cu această femeie mă duce cu gândul la lumea nevăzută a lui Dumnezeu, plină în chip nemărginit de toate lucrurile bune, și la omul credincios, care nu vede dinainte acele lucruri dar pe care le poate căpăta pe toate, oricând, atunci când poartă în sine credința adevărată în Dumnezeu. Ar fi ca și când acolo toate lucrurile sunt deja gata pregătite, iar omul se poate folosi de ele când dorește, fără chiar să mai ceară. Da, căci în pasajele paralele din evangheliile după Marcu (Marcu 5:30) și după Luca (Luca 8:46) este consemnat faptul că Isus constată că o putere a ieșit din el - puterea aceea de vindecare - fără ca el însuși să fi determinat acest fapt în mod conștient. Cu alte cuvinte, femeia aceea „s-a servit” de ceea ce avea ea nevoie spre vindecarea bolii fără să fi cerut asta în mod expres de la cel ce avea puterea s-o vindece.

Viața noastră, cu toate aspectele ei, conține două categorii principale de lucruri: lucruri esențiale, pe care trebuie să le căutăm noi înșine în mod expres, și lucruri care vin pe deasupra și care ne sunt dăruite. Lucrurile esențiale privesc legătura noastră cu Dumnezeu, iar lucrurile celelalte privesc nevoile concrete ale vieții de zi cu zi. Isus însuși explică asta atunci când spune să căutăm mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea lui, și toate aceste lucruri ni se vor da pe deasupra.” (Matei 6:33). În cazul de față, lucrul concret de care femeia avea nevoie era vindecarea de boala de care suferea. Desigur, este drept ca omul bolnav să fie vindecat, precum este drept ca omul flămând sau gol să capete de mâncare sau îmbrăcăminte; nu este discutabil faptul că aceste lucruri îi sunt în general necesare omului (Matei 6:32). Dar orientarea omului în viață trebuie să depășească acest nivel de nevoi materiale. Nevoia adevărată și supremă a omului este de a păstra vie legătura sa cu Dumnezeu, dincolo de necesitățile vieții de zi cu zi. Căci oricât de îmbelșugată i-ar fi viața pe pământ, moartea va șterge într-o bună zi orice urmă de îmbelșugare și va transforma totul într-o ruină, într-o amintire care chiar și ea se va șterge cu timpul, căci viața omului este ca iarba, care astăzi este, iar mâine se usucă și piere (Psalmi 103:15-16; 1Petru 1:24-25). Când omul trăiește cu credință în Dumnezeu, și el, precum femeia din această scenă, se va putea „servi” de lucrurile pe care le-a pregătit Dumnezeu dinainte pentru cei ce-l iubesc (1Corinteni 2:9).